

NE VRAĆAJ SE

ne vraćaj se tamo odakle si jednom krenuo
ma kako ti spremno netko pruža ruku
u svakoj prijaznosti slutimo nešto od osvete
i svaki pozdrav može biti klopka

s koje strane ovog toka mogu reći: moja strana
sâm sam je gradio i sam je želim razrušiti
kad odem da se ne sačuva ni kamen na kamenu
ništa podložno opstanku

možda nije nužno umirati ali već smo na to navikli
svako zlo je opravdano tko da traži razjašnjenje
kratak je bio naš let, munjevita osuda
a zločin što nam ga pripisuju još uvijek nije počinjen

ne da nas čuju nego pokore
otvaraju nam opet svoja vrata

Stijepo Mijović Kočan (pripremio): *Skupljena baština. Suvremeno hrvatsko pjesništvo 1940. – 1990.* Školske novine. Zagreb, 1993. Str. 323.

KAD IZGOVORIM TVOJE IME

Kad izgovorim tvoje ime: Hrvatska
preda mnom je lice onog koji se podrijetla svoga odrekao
pa ostaje sâm na putu, zatravljen pred ponorima
ne sjeća se svojih mrtvih, onih što su sve iskusili
nevjeru i omću, kajanje i prijetnju
i slijedi slijepo sunce što se zorom diže
nad tvoje gluhe uvale, nad tvoje prazne kolijevke
nikada u tvome srcu nije bilo toliko nesreće
nikada u tvome tijelu
nije bilo toliko metaka
nikada u tvojim snovima nije bilo manje ljubavi
za prah iz koga iznikosmo i koji će nas jednom natrag pozvati

Kad izgovorim tvoje ime: Hrvatska
tu čudnu riječ što stoljećima sam je samo sricao
i pođem bosonog kroz tvoje šume, hridi, šikarje
kuće bez ljudi, posjede bez gospodara
skrivat ću se kao uhoda
i mahovinu naći da me ne bi korak odao
pred došljacima koji sretni u pijanstvu
ne žele ništa znati ništa čuti ništa vidjeti
i kada trijezni budu neće se zapitati
odakle teku tvoje rijeke i u koji se ocean slijevaju
još samo jednom javit ću se glasom
i znati da je prošao moj vijek

Kad izgovorim tvoje ime: Hrvatska
umjesto bajke preda mnom se prostre pustinja
strah i varka, ili smijeh u vječnom zaboravu

napustit ću gradove i živjeti gdje nema ljudske stope
domahujući konjanicima koji silaze s vrha planine
govor njihov, sastavljen od zapovijesti, ne mogu razumjeti
mi ostajemo oči u oči i uvijek ćemo tako ostati
jer molitva i kletva jednako su teške
a vrijeme prije sna i vrijeme kad se gube prijatelji
već je tako blizu da me topot taj zaglušuje
ja sadih stabla, a oni nose crne sjekire
i traže mjesta na kojima je bila zapisana
istina o zemlji gdje ni cvijeće više rasti ne može

Kad izgovorim tvoje ime: Hrvatska
grane se uznemire i zmija pojavi iz mojih njedara
(za ujed pravi čas) svi tragovi već su u prašini
a gorka kap na ovoj usni dovoljna je da me omami
ja te prizivam, i otkrivam u nedaćama
koje me okružuju, pretvarajući čitav svijet u sjenu
tvoga lika, sazdanog od kamena i soli
hladnoća je već tolika da se naše ruke jedva pokreću
u očima bez sjaja naziremo strane svijeta
a ja ne znam kamo da se vratim
jer što je jučer bilo sutra više nema važnosti
na ovom otoku gdje u nekom zaklonu nas čeka
posljednji dio zakopanog blaga: sretna Hrvatska.

“Kajkavski kolendar”, str. 100–101; Čakovec, 1972.

PRSTEN S RUKE MOJE MRTVE MAJKE

Dragutinu Tadijanoviću posvećeno

Prezime i ime: SABOL MARIJA

Datum i god. rođenja: 1909.

*Dijagnoza šifrom: 440/VII Atheroscl.
gen. Myocardiopathia chr. Fibrillatio
atriorum. Cor decomp. Hypert. art.*

Stanje kod izlaska: umrla

Predali su mi ga u bolnici
u ponedjeljak 16. VII. 1990.
u devet sati ujutro
s torbicom od crne kože
i ostalim sitnicama
koje su se u njoj nalazile.
Zlatni prsten
s ukrasima u obliku grožđa
i okom od plavog safira.
Dobila ga je
tako mi je pričala
od svoje majke
kada se udavala
za moga oca Đuru
u Dobrinju na Krku
1927. godine.
Sada ga čuvam
na dnu kutije od plavog baršuna
u kojoj sam jednom
u Zagrebu
kupio kristalnu vazuu.

Maleni prsten
na dnu modre kutije
na dnu modre, sasvim modre
grobnice.

Stijepo Mijović Kočan (pripremio): *Skupljena baština. Suvremeno hrvatsko pjesništvo 1940. – 1990.* Školske novine. Zagreb, 1993. Str. 327.

IMALA SAM KUĆU, IMALA SAM DOM

NOSIM SVOJU TUGU
NOSIM SVOJU BOL
IMALA SAM KUĆU
IMALA SAM DOM...

Ovo nije priča, ovo nije film
pokraj mene prasak, pokraj mene dim
neće san na oči ni u kasni sat
tražili smo ljubav, a dobili – rat

tražili smo ljubav, sigurnost i mir
a oko nas jauk, i đavolji pir
plamen pokraj ceste i porušen krov
a bio je blistav, a bio je nov

IMALA SAM KUĆU, IMALA SAM DOM
SADA SAMO SANJAM, RAZMIŠLJAM O TOM
DA NA PRAGU NAĐEM SVOGA VJERNOG PSA
KAD USKORO KUĆI OPET DOĐEM JA
IMALA SAM KUĆU
IMALA SAM DOM...

Ovo nije priča, ovo nije film
odakle ta mržnja u ljudima zlim
spremljena je omča i za nevin vrat
kakva je to borba, kakav je to rat

tražili smo ljubav, sigurnost i mir
a oko nas jauk, i đavolji pir
plamen pokraj ceste i porušen krov
a bio je blistav, a bio je nov

IMALA SAM KUĆU, IMALA SAM DOM
SADA SAMO SANJAM, RAZMIŠLJAM O TOM
DA NA PRAGU NAĐEM SVOGA VJERNOG PSA
KAD USKORO KUĆI OPET DOĐEM JA

NOSIM SVOJU TUGU
NOSIM SVOJU BOL
IMALA SAM KUĆU
IMALA SAM DOM...

kolovoz 1991.

“Večernji list”, XXXV, br. 10 078, str. 22; Zagreb, 8. rujna 1991.